<u>המסע אל הסלף</u>

בחלק הראשון הציג את תהליך האינדיבידואציה דרך רמות של תודעה שאותה המודעות יכולה לעבור.
בחלק השני אציג את המסע אל הסלף, מבוסס על כרך 14 ב C.W של יונג, דרך ההבנה וחוויה האישית שלי. על שימוש בחומרים משני תודעה ומקומם במסע. על המסע עם המכשפה והמורה מן המזרח.
לסיום סיכום המושגים המוזכרים בשלושת המאמרים.

רמות של תודעה

הצורך להציג את התודעה ברמות קשור במוגבלות היכולת שלנו להבין את מהותו של הסלף. כאשר אנחנו כותבים אנחנו עדיין ברמת תודעה שלישית שבה אין אחדות. מעבר לכך ברמה הרביעית אין מילים, לכן המילים רק מכוונות לרמה זו אך אינן נוכחות בה. הכול הוא סלף, ולכן הוא נוכח בכל רמה ומכיל כל רמה, אבל אף רמה שנמוכה ממנו איננה יכולה להכיל אותו. מכיוון שתקשורת בכתיבה מוגבלת מראש למילים נוכל רק לרמוז על ההשלכות של הסלף ברמה זו שבה אנו מתקשרים.
אך תחילה יש להסביר מהן רמות התודעה. חשיבותו של המודל היא בעיקר כעזר להבין את הכלים הטרנספורמטיביים של הגישה היונגיאנית בחדר הטיפולים.
מודל התודעה כשכבות של תודעה הופיע בתוכי כאשר קראתי את הפסקה הבאה המופיעה בספר Mysterium Coniunctionis (C.W 14) ובו יונג כותב:

"in alchemy the lion, the "royal" beast, is synonym for Mercuries, or, to be more accurate, for a stage in his transformation. He is the warm-blooded form of the devouring, predatory monster who first appears as dragon. Usually the lion form succeeds the dragon's death and eventual dismemberment. This in turn is followed by the eagle " (c.w 14, page 295, par 404)

התמונה הזכירה לי את המודל הפיזיקלי שמתאר את תנועת האלקטרונים כחגים סביב הגרעין. בהבנה היונגיאנית אותם עקרונות חוזרים על עצמם בתחומים שונים. אם אנו מגלים את העיקרון בתחום אחד נוכל לגלותו גם בעולמות תוכן אחרים.

במבנה האטום, , מופיע גרעין המצוי במרכזו. סביבו נעים האלקטרונים במבנה המכונה אורביטל אטומי (או מסלול). האורביטל נמצא כפונקציה מתמטית המתארת את התנהגותו דמוית הגל של אלקטרון. פונקציה זו משמשת לחישוב ההסתברות למציאת אלקטרון כלשהו של האטום באזור ספציפי מסביב לגרעין. המעניין הוא שיש סדר קבוע ולא ניתן לשינוי. האלקטרון הבודד יכול להימצא רק באורביטלים, כל אורביטל יכול לאכלס רק שני אלקטרונים. האורביטלים מסודרים בקבוצות על פי רמת האנרגיה של האלקטרונים המאכלסים אותם. זה יוצר סידור של רמות אנרגיה, שרק בהן אפשרי למצוא את האלקטרונים.

הסידור הוא קבוע לכל היסודות: ברמה הראשונה קיים האורביטל הראשון, ברמה השנייה שני אורביטלים, וכך כל רמה גבוהה יותר מכילה יותר אורביטלים מאשר הרמה הקודמת. בכל רמה יש מספר סופי של אורביטלים וכן יש מספר סופי של רמות אנרגיה. כל מופע של צירוף אורביטלים הוא ייחודי והוא מתבטא כחומר מסוים - יסוד. למשל הרמה הראשונה, כאשר יש רק אלקטרון אחד זהו מימן, כאשר יש שני אלקטרונים זהו הליום. בחומר הבא אחריו יש כבר שתי רמות אנרגיה: שני אלקטרונים ברמה הראשונה ואלקטרון שלישי ברמה השנייה וזהו ליתיום. וכן הלאה. האלקטרון לא יכול להיות בין הרמות. אין מצב ביניים!

<u>סיכום הכללים הפיזיקלים של מבנה האטום</u>:

- יש רמות קבועות של אנרגיה בעלות מבנה מוגדר.
- מספר הרמות הוא סופי.
- אין רצף בין רמות האנרגיה. והאלקטרון יכול לקפוץ מרמה אחת לשניה אך לא יכול להיות ביניהם.
- כל צרוף של פיזור אלקטרונים ברמות האנרגיה השונות יוצר מופע אחר – יסוד אחר.

בהמשך חיפשתי האם תיאור מודל כזה מופיע כבר בספרות היונגיאנית ורק שנים לאחר מכן מצאתי שנוימן וגם וון פראץ מדברים לעיתים במושגים דומים. בתפיסה זו של התודעה אין רצף בין מצב תודעה אחד למשנהו.
מצבי התודעה מתקיימים במקביל בו זמנית כמו רמות אנרגיה אפשריים לאלקטרון, עולמות מקבילים, או מימדים מקבילים.
ככל שמצב התודעה גבוה יותר (אפשר גם לומר עמוק יותר או נמוך יותר כיוון שהכיוון הוא לצורך תיאור בלבד) הוא מכיל את מצבי התודעה שמתחתיו. כלומר, כאשר המודעות מצויה ברמה הגבוהה יותר, היא יכולה להכיל ולהבין את המתרחש ברמות שמתחתיה. אך המודעות ברמה מסוימת איננה יכולה להבין או להכיל את המתרחש ברמות שמעליה.
עוד ניתן לומר שכאשר המודעות הגיעה לרמה גבוהה יותר היא יכולה לרדת לרמות שמתחתיה אך איננה יכולה בכוח הרצון לעלות לרמה גבוהה יותר.

טרנספורמציה – היא מצב של הבשלה של המודעות לעלות לרמה גבוהה יותר. מצב זה איננו נתפס על ידי המודעות ולכן קורה באופן מפתיע, נחווה כמשהו שקורה מחוץ למודעות. הוא נחווה כאירוע מיסטי, נומינוזי שכוח עליון גרם לו מבחוץ.
תהליך הטרנספורמציה איננו קורה באופן הדרגתי או רציף, הוא מתרחש ללא זמן, ומודעות חווה את עצמה פתאום במקום חדש. תהליך ההתכוונות לטרנספורמציה יכול להימשך תקופה ארוכה או קצרה, אך השינוי עצמו קורה כאבחת סכין. מעבר מרמה אחת, לרמה שתים, לרמה שלוש...
תהליך ההבשלה לטרנספורמציה נחווה הרבה פעמים בתחושת תקיעות, אך למעשה תהליכים רבים מתרחשים מתחת לסף היכולת של המודעות להבין אותם.

תהליך אחדות הניגודים שאותו מסביר יונג מוביל אותנו למפגש עם הרמה הרביעית, המפגש עם הסלף וההתמזגות בו. את הטרנספורמציה עצמה עושה כל מחפש לבדו בזמן הנכון לו והוא מתואר כקפיצה אל התהום, התמסרות מוחלטת, התמוססות, תחושת שיגעון, או תחושת מוות.
ברגע שטרנספורמציה מתרחשת, אנו עוברים לרמת תודעה אחרת: נופלים הפיגומים, הדרכים שהובילו למקום הזה נעלמות. חוקי הקיום הנפשי משתנים לחלוטין, בבחינת רשת שאין בה צורך אחרי שהדגים נתפסו. אך חווית הטרנספורמציה איננה נתונה לכוח הרצון, הרשת נעלמת מעצמה לבלי אפשרות לאחוז בה יותר.

רמה ראשונה
ברמה זו המודעות מתנהלת באופן דפוסי לחלוטין ואיננה מודעת לעצמה. זו הרמה אותה כינה יונג "partici passion mistice" ונוימן כינה אותה כשלב האורובורי.
ברמה זו אין מודעות לזמן, לתהליך, ההתנהלות היא אוטומטית.
בכולנו קיימת רמה בסיסית זו, והיא מתבטאת ביכולת להגיב באופן אוטומטי מבלי שהמודעות מעורבת בכך כלל. ישנם אנשים שלכודים ברמה התפתחותית זו ואז התנהלותם צפויה לחלוטין. לעולם הם יגיבו באופן דומה לאותה הסיבה ועבור המתבונן התהליך ידוע וצפוי מראש.

רמה שנייה
היא הרמה שבה קיים אגו במרכז התודעה. בשלב הזה המודעות מזדהה עם האגו (האגו מזהה את עצמו כנפש וכגוף). תהליך זה מתרחש באופן ספונטני, כנראה כשלב התפתחותי. רוב האנושות חיה ברמת מודעות זו. ברמה זו האדם יכול לזהות את הדפוסים האוטומטים שלו או של אחרים. האגו מנהל את הנפש, האדם חווה עצמו שהוא פועל מכוח הרצון. ורק כוח הרצון הוא זה שמנהל את העולם האישי וכן את העולם בכלל. אנשים החיים בשלב הזה אינם זוכרים את הטרנספורמציה של המעבר מן הרמה הראשונה לרמה השנייה. האדם מזהה את עצמו כנפרד ומזהה את האחר כ"לא אני".
ברמה זו קיים הזמן, קיימת תפיסה התפתחותית, וחשיבה לינארית הבונה אלגוריתמים.
רוב האנשים שלא בחרו להמשיך בהתפתחות חיים ומתפקדים ברמה זו. לרמה זו שייכים המושגים מסע הגיבור, מיתוסים של בריאה, אגדות, חד צדדיות, פיצול. המעבר לרמה הבאה נעשה מתוך בחירה ובד"כ הוא מודע. אולי הסלף מוצא את דרכיו לכוון את הנפש בכל רמה בכלים האפשריים בה. ברמה הראשונה הכל מתרחש באופן וגטטיבי וכך גם המעבר לרמה השנייה. ברמה השנייה הכל מתרחש בכוח הרצון וכך גם המעבר לרמה השלישית, המחפשים מתחילים את דרכם מרמה זו.

רמה שלישית

היא רמה שרוב העולם היונגיאני מזוהה עמה. ברמה זו המודעות נפרדת מהאגו. היא רואה את האגו כחלק מריבוי של קומפלקסים אותם כינה יונג ארכיטיפים. הפרט חווה את עצמו כפנתאון של ארכיטיפים שמקיימים ביניהם מערכת יחסים. המודעות מכירה בעולם פנימי "לא מודע" אותו היא חווה כ"אני" ובעולם חיצוני מודע אותו היא חווה כ"אחר", וחווה את ההפרדה ביניהם. מאוחר יותר ניתן להבין שקיימת השלכה של העולם הפנימי על העולם החיצוני וגם יכולת להחזיר את ההשלכה בחזרה פנימה. ומכאן נובעת ההבנה שאולי הכל "אני". אדם ברמה זו יכול להבין את הזולת ולזכור את עצמו מתנהל ברמה שניה וראשונה. הוא יכול לנוע בין התנהלות ברמה הראשונה כשזו נדרשת, להתנהלות ברמה השניה, להתנהלות ברמה השלישית. ברמה זו הסלף מופיע כקומפלקס פנימי או מושלך החוצה כאלוהות, כסמלי סלף אחרים, שמטרתם לכוון את המודעות אליו. ברמה זו מופיעים חלומות, מיתוסים, חזיונות, תובנות וסמלים היכולים להיתפס כסלף, אך הם רק סמלי סלף. האדם מודע שהנפש היא קולקטיבית וכולנו בנויים מאותם ארכיטיפים.
לעיתים אנשים מסתפקים במודעות ברמה זו וחושבים שהאפשרות שהמודעות תעבור לרמה גבוהה יותר היא חלום באספמיה, ועניין רק ל"אחרית הימים".
ברמה זו אין זמן, החוויה היא ששני ניגודים יכולים להתקיים בו זמנית, קיימת יכולת של חשיבה עגולה. האדם ברמה זו בד"כ יודע מה הייתה הטרנספורמציה שהובילה לשינוי לרמה זו וכבר יכול לזהות את חווית הטרנספורמציה.
כל התיאורים וההסברים לתהליכי התפתחות, תודעה, דמויים וסמלים מתקיימים ברמה זו.
לרמה זו שייכים המושגים: מיתוסים, ארכיטיפים, קומפלקסים, תהליכים אלכימיים.
מעבר לרמה זו נעלמות המילים.
מודעות יכולה לרדת מרמה זו לרמה שתיים ולרמה אחת להתקיים בהן ולחזור בחזרה למודעות ברמה שלוש, או אפילו לחוות בו זמנית יותר מרמה אחת. אך המודעות איננה יכולה להכיל או להבין את המתרחש ברמה ארבע. המעבר לרמה הבאה מתרחש מתוך הכמיהה הגדולה לחזור הביתה. המעבר מתרחש הפוך מכוח הרצון דרך התמסרות, הרפיה וויתור והעלמות.
נתון חשוב נוסף, שמסביר גם מדוע תהליך האינדיווידואציה שויך בתחילה למחצית השנייה של החיים, הוא ההכרה בקיומו של המוות.

רמה רביעית

הסיפור מספר שיונג במסעו להודו היה קרוב למעונו של רמנה מהרשי. רמנה מהרשי היה גורו שחי באותה תקופה בדרום הודו וכל עיסוקו היה להביא אנשים להכרת הסלף[1]. רמנה מהרשי היה מוכר בחוגים שיונג היה קשור עליהם[2]. יונג כותב שהיתה לו ההזדמנות לפגוש אותו במאדרס וגם כותב שבאותו הזמן היה מוצף מן החוויה ההודית. וברגע האחרון נמנע מלפגוש בו, דבר שאיננו אופינו לו.
בספר "זיכרונות, חלומות ומחשבות". כותב יונג:

[1] אך טבעי היה שיונג ירצה מאוד לפגוש את רמנה מהרישי. כאיש מואר, הוא הכיר היטב את העולם שנגלה ליונג.
[2] C.G. Jung ~Carl Jung, Letters Vol.1, Pages 477-479.

"יחד עם זאת נמנעתי במתכוון ממפגשים עם מה שקרוי "אנשים קדושים". עשיתי זאת מכיוון שהיה עלי לשמר את האמת שלי, ולא לקבל מאחרים מה שלא יכולתי להשיג בעצמי. אילו ניסיתי ללמוד דברים מן הקדושים ולאמץ את האמיתות שלהם לעצמי, הייתי חש זאת כגניבה."[3] [4]

הסיפור מספר שיונג נמנע מפגוש את רמנה מהרישי כיוון שידע שכאשר יפגוש בו תעלם עבורו המשמעות של כל עבודתו. בין אם זו האמת ההיסטורית או רק סיפור יש בו משהו המצביע על טיבו של המעבר לרמה זו.

כל התהליך מופנה לרמה זו, לשם מצביעה הדרך, אך המעבר אליו הוא מעבר לחוקים או כללים שהמודע לא יכול להכיל. בספרו Mysterium Coniunctionis CW 14 מתאר יונג את השלבים של הטרנספורמציה לרמה זו, אך ממעט, אם בכלל, לדבר על הרמה הרביעית. מכיוון שמעבר זה הוא המפגש או ההתמוססות בסלף, חוויה שהיא מעבר למילים. אפשר רק לחוות אותה. ברמה זו האדם הוא ער, או מואר, הוא איננו חווה את עצמו נפרד מן הזולת או מן העולם - הכל הוא סלף. קיימת יכולת לבחור לחיות גם ברמות נמוכות יותר ולנוע ביניהן, ואף להבין אותם. אם כי הוא עצמו איננו כפוף יותר לכלליהן. החיים כסלף מתנהלים כלפי חוץ כמו כל חיים אחרים אך נחווים אחרת, פשוטים למדי. דברים והבנות רבים מאבדים את משמעותם. המעבר לרמה זו מורגש כקפיצה לתהום, כמוות שמבטא את הפחד להיפרד מן המוכר עד כה, לוותר על הפרסונלי, ועל ההישענות על ההבנות של המודע הקולקטיבי. יונג תיאר באותו הספר את החיים לאחר הטרנספורמציה הזו שאותם הגדיר במושג "man-Self". לרמה זו שייכים המושגים סינכרוניות, פונקציה טרנסצנדנטלית, אהבה – הם מצביעים על רמה זו כפי שהיא באה לידי ביטוי ברמות נמוכות יותר.

---

[3] זיכרונות, חלומות ומחשבות עמ' 257

[4] הערה זו מתמיהה ביחס ליונג שנטה לפגוש אנשים רבים וגם השתמש בידע שקדם לו בצורות שונות וטרח לציין זאת. מקריאת הפרק שעוסק במסע להודו ניתן להבין שיונג היה מושפע מאוד מן המסע וכנראה התקשה להכיל את כל החוויות שנתקל בהן אולי בשל הקרבה שחש שיש בהן לעולמו ובאפשרות שההסכמה להכילן תמוסס את משמעות התפיסה עליה עמל כל חייו.

המסע אל הסלף

חלק זה מבוסס על חוויה בקריאת ספרו של יונג Mysterium Coniunctionis (C.W 14)
ספר שהקריאה בו הביאה לטרנספורמציה ולהבנה עמוקה של עצמי. ספר זה, איננו ספר אינפורמטיבי רגיל, כפי שנדמה בתחילה, אלא, כלי טרנספורמטיבי חי, יצירה בפני עצמה, בין אם במודע או שלא במודע, שיונג יצר. ככלי, עצם הקריאה בו משמש לתהליך האינדיבידואציה. לכן לא נכון, לי, לסכם או לפשט אותו. כל מחפש שחש שזה יכול להיות הכלי עבורו , אני מציע שיעבור את החוויה בקריאת הספר עצמו. מתחילתו ועד סופו. יונג הדגיש את חשיבות הספר הזה בספרו "זכרונות חלומות מחשבות" :

" מחקר זה הגיע להשלמתו ב mysterium coniuctionis , שם התמודדתי שוב עם בעיית הטרנספרנס, אך בראש וראשונה נעניתי למגמתי המקורית של הצגת כל התחום של האלכימיה כמין פסיכולוגיה אלכימית, או כבסיס אלכימי של פסיכולוגיית המעמקים. ב mysterium coniuctionis סוף-סוף ניתן לתורתי מקומה המציאותי ונוסחו היסודות ההיסטוריים שלה. מאמצי הושלמו, איפוא. העבודה נעשתה ועתה היא ניצבת על עומדה. ברגע שהגעתי לקרקעית, הגעתי לגבולות ההשגה המדעית, לטרנסנדנטי, לטבעו של הארכיטיפ כפי שהוא, נקודה שלא ניתן עוד להתקדם ממנה בעזרת היגדים מדעיים."

בספר סידרה של מאמרים המתחילים מן העיסוק בניגודים ועד לתיאור שלבי תהליך אחדות הניגודים. חשתי דחף עז לקרוא את הספר מתחילתו ועד סופו. דחף זה התחזק כאשר מספרו של אדינגר, The Mysterium Lectures הבנתי , שעצם הקריאה בספר תשנה את הקורא, כך שמי שהחל לקרוא את הספר לא יהיה זה שיסיים אותו. מדובר על סוג של חוויה, במקרה זה בקריאה, שבה התוכן מהדהד עם נפשו של הקורא באופן שנוצרת הבנה שמעבר למילים הכתובות. באופן הזה התוצר הנפשי הוא סינרגיה של הטקסט עם התכנים הפנימיים של הנפש.
במהלך הקריאה עם ההתעמקות בחומר, לעתים מבלי להבינו לוגית, החלו לצוף בנפשי שאלות, שנענו בתשובות שהדהדו מתוכי, תשובות שהאירו את הטקסט היבש באור נוסף אותו חוויתי כהבנה עמוקה, הבנה שבאה ועולה מתוך חיבור קולקטיבי או מן המבנה המשותף של collective psyche . בסיום הספר הרגשתי שמשהו עמוק בתוכי השתנה באופן משמעותי, לא יכולתי לחזור להבנות הקודמות שהיו לי על הידע היונגיאני שצברתי קודם לכן בלימוד הרגיל. בהמשך, במפגשים עם מורים וכלים טרנספורמטיביים אחרים, הבנתי, שהאחדות שמופיעה במודעות קשורה באחדות של סלף שממנו הדברים נובעים, ואליו הכלים מחזירים. מהם גם למדתי, על דרך שלא הייתה דרכי, שהחוויה האחדותית יכולה להתרחש באופן ספונטני וללא כל מאמץ, כתהליך אלכימי המתרחש מעצמו. רוב האנשים הללו לא מגיעים לטיפול ובעצם רובם הגדול, מתוקף ההבנות שהופכות להיות נחלתם, נחבאים על הכלים, כך שתופעה זו מוצנעת, איננה מוכרת, ורק מי שבאמת מחפש נתקל בה, אם לא

חווה אותה בעצמו. לימים גם פגשתי אנשים שזו חוויתם. חלק מהאנשים הללו העידו שקיבלו את ההנחיות כפשוטם, התמסרו, מילאו את ההוראות וחלה בהם הטרנספורמציה. מן הסיפורים על אנשים שזכו בהארה אפשר להבין שעד זמן לא רחוק היכולת להגיע אל החניכה הנדרשת לתהליך זה, הייתה נתונה בידיהם של קבוצות אזוטריות, ותהליך החניכה היה ארוך. בשנים האחרונות, חלה פתיחה במסורות מיסטיות רבות ותורת הסוד נחשפה בפני כולם. במקביל התפתחו תפיסות פוסט מודרניות של חניכה ומודעות. כפי הנראה, עצם חשיפת הידע איננה מספקת, לרוב האנשים נדרשת עזרה והנחייה נוספת על ידי אדם אחר, שכבר עשה את הדרך, שישפעל את הידע שצברו. במקרים רבים חלק חשוב בהובלה הזו, בתקופתנו, היא בעזרה בסילוק מכשולים שמעכבים את התהליך. מכשולים שהצטברו במהלך החיים, החינוך, הגדילה במשפחה, בחברה ותחת השפעה של תפיסות פסיכולוגיות קולקטיביות המוכרת לנו, ואשר כתוצאה יוצרים התניות וציפיות ששוקעות עמוק בנפש.
תהליך אחדות הניגודים מתרחש מעצמו, כתהליך אלכימי. המרכיבים הדרושים קיימים. ברגע שמוסרים המכשולים, נדרשת אנרגיית שיפעול ראשונית והתהליך יתרחש מעצמו. סוג עזרה נוספת שנדרש הוא בסילוק דפוסים ישנים שנשארו למרות תהליך ארוך של חיפוש וידע.
הרוב הגדול של האנשים, ברי המזל, מגיעים לטיפול בתחילת המסע, כאשר הסלף דוחף אותם דרך סבל וסימפטומים. הטיפול יכול להסתיים בסילוק המכשולים ואותם אנשים ימשיכו את דרכם לאחדות הניגודים בכלים אחרים או שימשיכו את מסעם עם המטפל, במידה והוא יכול להוביל אותם לאחדות עם הסלף. אזכיר שבתקופה זו, אני נתקל בסוג נוסף של מטופלים, אנשים צעירים מאוד, כישרוניים להפליא, נשמות שהגיעו לעולמנו עם יכולויות שעליהם עמלו דורות של מחפשים, ועבורם הם חלק מובנה בנפשם, אולי כביטוי לאבולוציה שחלה בתודעה הקולקטיבית. הם זקוקים להדרכה והכרה של דרכיו של העולם הזה, שעדין לא מותאם ליכולתם.
עניינו של יונג היה בהבנת תהליך החיבור אל הסלף, ואשר כונה בפיו "אחדות הניגודים". עיקר עניינו היה בזיהוי הכלים שיביאו לטרנספורמציה בנפש.
ממשיכי דרכו המשיכו בפיתוח כלים אלו, ולכן יש באמתחתנו היונגיאנית כלים חשובים שיכולים לסייע , כיום, לתהליך זה, ולא רק לצורך הקלה על סבל אלא לצורך השלמת תהליך האינדיבידואציה – לחיבור אל הרמה הרביעית, לאחדות עם הסלף.
אך תחילה על מנת שנוכל להבין את משמעות העבודה ולהסכים על המושגים הדרושים אסכם בקצרה את שלבי המפגש עם הסלף כפי שיונג מביא אותו ועל פי הבנתי אותו :

ההצגה המקוצרת של השלבים:

<u>ארבעת מצבים האפשריים:</u>

מצב ראשוני **half–animal** :
גוף+נשמה רוח unus mundus

מצב שני **unio mentalis** :
גוף נשמה+רוח unus mundus

מצב שלישי :**איחוד גוף נשמה רוח**
גוף+נשמה+רוח unus mundus

מצב רביעי **the unus mundus** :
גוף+נשמה+רוח+unus mundus

<u>טרנספורמציות (בין המצבים שלושת השלבים) :</u>

מצב הראשון

טרנספורמציה ראשונה : הכנה מכונה" voluntary death מוות מרצון "

מצב שני

טרנספורמציה שניה : הכנה של הגוף לאיחוד

מצב שלישי

טרנספורמציה שלישית : ספונטנית ?

<u>שלבי המפגש עם הסלף על פי יונג:</u>

בסוף התהליך הטיפולי, שהוא גם תחילת תהליך האינדיבידואציה כפי שאנחנו מכירים אותו, האדם מצוי ברמה השלישית של התודעה, הקומפלקסים והארכיטיפים מתאחדים לשני ארכיטיפים עיקריים שהשם שאנחנו נותנים להם הוא: גוף ורוח[5]. את התהליך האחרון של אחדות הניגודים מסביר יונג ביחסים

[5] השם המוכר יותר הוא הנשי והגברי, אך בספר מצויינים שמות נוספים לארכיטיפים הללו

שבין ארבע איכויות: גוף ורוח, שעליהם הגענו במערכת החוקים שהובילו אותנו עד כה. ונשמה ו unus mundus[6] שמהותם תתגלה במערכת חוקים חדשה.

במערכת החוקים החדשה, **המצב הראשוני** הוא מצב לא מודע, יונג מגדיר אותו כ" **half–animal**". הנשמה מרגע הולדתנו נמשכת לגוף, זה איחוד ספונטני שמתרחש ברגע שנשמה יורדת לחומר. מצב זה כשהוא נשאר כפי שהוא, יביא עבור המחפש, התפתחות לא מודעת, המתרחשת באופן אוטומטי ובאה לביטוי בסבל, חולי וסימפטומים. במצב הזה הנפש מתנהלת בדפוסים ובהתניות. אין מודעות למרכיבי הנפש. באופן הזה מתפתחת התודעה של הקולקטיב לאורך מאות ואלפי שנים. היציאה מן השלב הזה אפשרית עבור הפרט, אך היא איננה הכרחית. זאת בניגוד לתהליכי ההתפתחות הנפשית שמתוארים בפסיכולוגיה ההתפתחותית ותפיסות פסיכולוגיות אחרות. לסוג זה של התפתחות נדרשת עבודה מודעת.

להבנתי, המצב הראשוני, הוא סוף התהליך אליו הגענו במערכת החוקים הישנה, חלקו מודע, המחפש "יודע שאיננו יודע", אך הוא עדין "מחפש" והוא איננו מודע שיש איכויות נוספות שיבואו לא דרך הכלים שרכש עד כה. הכלים אותם הוא מכיר הביאו אותו עד נקודה זו וממנה לא יוכלו לעזור עוד.
להמשך התהליך נדרשת פעולה (הטרנספורמציה הראשונה) שבאה לביטוי בהסכמה ובחירה מרצון בהיפרדות, טרנספורמציה זו מכונה "מוות מרצון" - זו הפרדה של הנשמה מהגוף (ומהעולם), זאת בניגוד לאיחוד הספונטני עם הגוף במצב הראשוני. ההסתכלות פנימה על הנפש, מביאה להבנה שהעולם הנפשי הפסיכולוגי, שאליו אנו מורגלים, בנוי רק מהשלכות. אשר יוצרות משיכה לעולם ולגוף ואשר מתעתעת בתודעה. ההתרחקות מההשלכות, כרוכה בתהליך הפרדה הבא לידי ביטוי באינטרוברציה, אינטרוספקציה, מדיטציה וחקירה פנימית של התשוקות והמניעים וההבנה שהם אינם מי שאנחנו באמת. בתהליך זה מתקיים גם מפגש עם הצל; האדם נעשה מודע לשיפוטיות ולדואליות שקיימת בו, וליכולתו להיפרד מהם. לאחר שתהליך זה התרחש נוצר המצב השני :

המצב השני אותו מכנה יונג unio mentalis. נוצר כתוצאה מהטרנספורמציה הראשונה. מצב זה, מאפשר לאדם להתבונן בגוף ובעולם ללא הזדהות ולהכיר בנשמתו. בשלב זה נוצר איחוד בין הנשמה לבין הרוח והאיכויות הגבוהות שלה, יונג אומר שהרוח היא גם "החלון לנצח" והמודעות נפתחת אליו. הנצח הוא כל מה שהמוות והזמן לא יכולים לבלוע. העולם הגבוה הזה מכיל רק ערכים לא פרסונליים, שמקורם הוא ה objective psych . יונג כותב שאחד הביטויים של השלב הזה הוא איחוד אינטרה פסיכי של אינטלקט עם ארוס (רגש) אך להבנתי גם של שאר הפונקציות. הסרת ההשלכות הנאיביות שעשינו על המציאות מביאה להבנה שתמונת העולם והנפש שיצרנו היא גיבוב של השלכות, הכרה שיש מבנה קולקטיבי לנפש, <u>לוויתור על</u> החוויה הפרסונלית.

---

[6] ראה מושגים בסוף המאמר.

לקראת השלב הבא, שהוא האיחוד מחדש עם הגוף. נדרשת עבודת הכנה - פעולת טרנספורמציה נוספת – שהגוף, החומר צריך לעבור.
התחלנו מהמקום שהגוף והחומר היו מהותנו. עברנו דרך ההכרה שאין זה כך. עכשיו יש להחזיר אותו במובן חדש. אחד המשפטים היפים שיונג אומר הוא: "כאשר האביב והחדווה שולטים הרוח יכולה לחבק את הטבע והטבע את הרוח" בטקסט האלכימי שעליו מתבסס יונג יש צורך לייצר את החלק החיוני מהחומר שבחומר, מהנקלה בדברים.

לאחר הטרנספורמציה בגוף, נוצר המצב השלישי

המצב השלישי – איחוד של נשמה ורוח עם הגוף. הניגודים מתאחדים. יש חופש ויש גם גוף לחגוג אותו בעולם.

המצב הרביעי, השלב האחרון לו קורא יונג the unus mundus -
והוא האיחוד שבין הגוף, הנשמה, הרוח ו unus mundus[7]. משמעות שלב זה הוא היותנו ברמה הרביעית ובהתמוססות מוחלטת לתוך הסלף. זהו מצב שמעבר למילים ולכן לעולם לא נוכל להגדירו במושגים אמפיריים, אך נוכל לחוות אותו. עד כמה שהוא נשגב, הוא מפתיע בפשטותו והוא תלוי בהסכמה שלנו לקבל שכל מה ששאפנו אליו היה שם תמיד והוא הדבר הפשוט והבסיסי שמיליוני פעם עברנו דרכו ולידו מבלי להבין שהוא לעולם לא הלך לאיבוד ולכן לעולם לא נמצא.

אחרי השלב הזה, החיים אחרי ההתעוררות וההארה , "איחוד הניגודים" מתקיים בלשונו של יונג man-self.

[7] ראה במלון המושגים בסוף.

כאן מתחיל עבורי החלק המפחיד מכל להעלות על הכתב את החוויה שלי כפי שנוצרה, ואת האינטגרציה של כל הדברים כפי שאני חוויתי אותם. אני עושה זאת רק כדי להביא בדרך של עדות את סיפור המעשה על מנת לשכנע שלא מדובר ברעיונות תאורטיים בלבד.

המצב הראשוני -half–animal

כאשר הנשמה מזוהה עם הגוף כל חווית החיים תלויה בגוף ובנפש. כאשר אנחנו כואבים כאב פיזי או פסיכולוגי אנחנו הכאב. כאשר אנחנו אוהבים מישהו או משהו, אנחנו הכמיהה לדבר אותו אנו רוצים. אנו חיים בעולם שיש בו זמן פסיכולוגי, יש עבר ויש עתיד. אנו עסוקים בזיכרונות ומקישים מהם על העתיד, ואנו עסוקים בשאיפות ובתכניות לעתיד לבוא. ההווה איננו מושג נתפס.
הסיפורים של העבר, ההתניות שנוצרו, והציפיות לעתיד ממלאות את כל עולמנו. אנו מופעלים על ידי עולם חיצוני לנו וכל חיינו ביחס אליו. אנחנו תופסים את כל מה שנתפס בחושינו או במחשבתנו, כאמת. אנו חרדים מהמוות כי איננו חווים משהו מעבר לקיום בארבעת החושים ובארבעת המימדים, והוא נתפס בחוויה שלנו כסוף מוחלט. אנו מודעים לרצוננו ונאבקים על השגתו בין אם הוא קניין חומרי או רוחני. לגוף אין משמעות מעבר ליכולת שלו למלא רצונות אלו וממימוש התשוקות שנתפסות על ידנו כגחמה בלתי מובנת. רק לטיפוסים מסוג *sensation* חוויה אחרת עם הגוף, אך היא יותר דומה למיינד.
סיימתי שתי אנליזות יונגיאניות, שעות רבות של טיפול בהם קרו דברים רבים. הפכתי לאנליטיקאי יונגיאני. היו לי מטופלים, אהבתי לעבוד איתם ועיקר העבודה שלי עמם היתה בעיקר דרך טרנספרנס וקאונטרטרנספרנס. אחרי שהאנליזה הסתיימה יכולתי לזהות שהחלק שאותו אני חווה כעצמי, קראתי לו האגו, הוא אחד מתוך פנתאון של ארכיטיפים שפעלו בי. קיימתי עם הארכיטיפים דיאלוג, בחלומות, בדמיון פעיל, ולעתים במודע. יכולתי לראות אותם אצל מטופליי ויכולתי לחוות את נוכחותם בחדר הטיפולים. יכולתי לנהל דיאלוג עמם גם עבור מטופלי. החיים היו עשירים בידע ובתוכן ומצאתי את עצמי עסוק, עסוק מאוד, עם הרבה משימות לעתיד שחייבו אותי להיות פעיל ללא הרף. הדברים בהם עסקתי היו מלאי כוונות טובות ועסקו בעיקר בזולת ובשאיפה להביא טוב לעולם. האמנתי שביכולת המחשבה ניתן יהיה לשנות את העולם בו אני חי. אחרי הרבה שנים בהם חייתי לבד, חייתי בזוגיות יציבה, מצבי הבריאותי היה טוב, מצבי הכלכלי היה סביר. תכננתי חופשות ונסיעות. בחופשות הרגשתי כיצד אני משיל מעלי את משימות החיים. השתדלתי שהחופשות יהיו ארוכות כדי שאוכל בתחילת החופשה לקחת מספר ימים להירגע ואז לחוות את החוויה של להיות חופשי. כשחזרתי השתדלתי לדאוג למספר שעות של מרווח כדי לחזור וליטול עלי את האחריות שהיתה מוטלת על כתפי. שאפתי ליצור ביטחון בחיים על ידי טיפול בכל הדברים הנחוצים (פנסיות, ביטוחים, משכנתא ועוד) בעיקר להיות בסדר על פי אמות מידותי. פחדתי מהמוות, ממחלה ומנכות. טיפלתי בגוף כמו במכונית. האמנתי בידע, עסקתי ברכישת ידע פסיכולוגי ורוחני, אותו החשבתי יותר משמעותי מלמודי הרפואה שהיו כבר מאחורי, התייחסתי לידע כקניין. את החוויות הרוחניות יכולתי למלל במילים, הרבה מילים, והשתדלתי להשתכלל יותר ויותר ביכולת להסביר אותם ובהמשך גם ללמד אותם. בעצם הייתי עסוק בלצבור חוויות שיהפכו לזיכרונות,

להתנסות בכמה שיותר דברים, לראות כמה שיותר מקומות בעולם. רציתי לחשוב שזהו זה. אך בתוכי ידעתי שלא, שהחיפוש עדין לא נגמר.
אינני יכול לומר בברור כיצד הסלף פעל כדי לדחוף אותי החוצה מן הרמה השלישית שהייתי מצוי בה. במקביל לכל מה שעשיתי הייתה קיימת הידיעה שיש חלק מהמסע שעדין נסתר ממני. הכמיהה שהניעה אותי לחיפוש לא פסקה, הרצינות בחיפוש אחר האמת והסקרנות המדעית לא איפשרו לי להתכחש לחוויות שנקרו בדרכי ושהסלף פיזר אותם במסלול חיי. התובנות הגיעו במפתיע, ברגעים לא צפויים.
באותה התקופה החשיבה הייתה הכלי המרכזי. חוויתי את הדברים ותיארתי אותם לעצמי במילים. כשהסתובבתי בטבע המחשבות נדדו לעסוק בחיי בשאלות פילוסופיות. לא ידעתי שאפשר אחרת. ביום מן הימים במהלך טיול חוויתי בלי כל הסבר נראה לעין, ולחרדתי, שהידע שאותו אני כל כך מעריך הוא רק טפיל שחי בתוך הנפש והוא איננו האמת. עוד ראיתי שבסופו של דבר הוא ימצא לעצמו מארח אחר, אולי אפילו לא אנושי. בשלב ההוא עדין לא הבנתי את משמעות הדבר.
הבנתי, בכוח המחשבה, שיש סינכרוניסיטי, ידעתי להסביר על הפונקציה הטרנסנדנטית אך לא יכולתי לחוות את משמעותה העמוקה בתוכי. הידיעה הזו עוררה בי אי נוחות מסוימת ותקווה שיתכן שביום מן הימים אחוש אחרת.
התייחסתי לסלף כמשהו שקיים מעבר לחוויה האנושית ותהיתי אם יש דרך להתחבר אליו. הסלף היה מושג אינטלקטואלי בלבד.
בדבר אחד בטחתי, כאשר אגלה את השלב הבא להתפתחות, אהיה מוכן לעזוב הכל כדי להמשיך את המסע. חשבתי שהשלב הבא יהיה קשה ומורכב ממה שחוויתי עד כה, שהוא יהיה כרוך בידע נוסף, שנסתר ממני ואולי בהתנסויות שרק מתי מעט מתנסים בהם. סיפורים על אנשים שעשו מסעות, התנסו בחניכה קיצונית, רק חיזקו את החוויה שהמשך הדרך תלוי בהסכמה להעמיק ללמוד ולהתנסות במה שעדין ניסתר מקיומי. המשכתי <u>לחפש</u> את המשך הדרך...

הטרנספורמציה הראשונה- הסכמה להיפרדות "מוות מרצון"

בלעתי את החומר שניתן לי, חלף זמן, אני יודע שלמרות הבהלה לא ניתן יהיה להוציא אותו ממני. האגו מנוטרל, משהו אחר לוקח את הפיקוד. העוגנים הורמו, המפרשים נמתחו, האונייה עושה את דרכה בבטחה מחוץ לנמל המוכר. החוף ושעון השוק ההומה שעד כה היה חיי, נעלמים. משהו לא מוכר מתרחש בי; בגופי? לא, הגוף בסדר, יש תחושות אבל אני מתבונן בהם, אחרי הבהלה הראשונה אני חש נפרד מהם, אין סבל, יש הרבה ביטחון. ביטחון במשהו בי, שאני מכיר, שנמצא בי כל הזמן, שהוא אני, אך זה איננו האגו. משהו שיודע את הדרך. החלק הזה היה ידוע ומוכר לי, כאילו מאז ומעולם, אבל ממתי? מי זה ה"זה" שמכיר ויודע? (היום אני יודע שזו הנשמה). חשתי שהחומר פותח דלת ומה שנגלה איננו קשור בו. מי מכין אותי? ולמה הוא מכין אותי? אחר כך הגיע שינוי התודעה, רגע המעבר. ההסכמה להפרדות , נחווה כמוות, חשתי את עצמי אוזל מתוך גופי. ביקשתי להחזיק יד, ביקשתי לחוש חום של גוף אחר, אבל המקום שהייתי בו היה מעבר לחומר, חום הגוף של הזולת לא עשה את מה שהיה עושה תמיד. עבר בי מעין רעד, שהפך לסימן מוכר של שינוי במצב

התודעה, המעבר נמשך זמן קצר ופתאום המודעות שטה בתודעה רחבה יותר. העולם המוכר לא נעלם, ההפך, הוא נחווה בספקטרום רחב הרבה יותר, אני פתוח, נוכח וחש את כל מה שקיים ומתרחש סביבי, גם בגוף שלי וגם באחרים. במקביל תוכי פתוח לאין סוף. מי שאני חווה אותו כ"אני" משתרע מעבר לגוף הפיזי גדול ורחב ואפילו מעבר למה שניתן להגדיר בממדים מוכרים. מישהו מהנוכחים שואל אותי שאלה, הידע נדחף לתוכי כאילו נוצר מאין, לפעמים אני מנסה לא לענות ובגוף מתעוררות תגובות פיזיות קשות שנעלמות ברגע שאני מדבר את מה שנמסר לי. אין תחושת זמן, אך בשלב מסוים הנשמה יוצאת למסע בין עולמות, מימדים. המסע בהם מגלה תובנות חדשות, נראה שהוא משנה אותי לתמיד. התחושה רק טובה ויותר מזה, אין מה לפחד. אני יודע שאני מודע, אני יודע שאזכור את הכל ואם לא הכל אז את רוב הדברים. אני יודע שמי שעושה את זה לי, רוצה בטובתי, דבר לא יאונה לי. אין ממה לפחוד.

עם הזמן ומסעות נוספים, הדרך לאותה התודעה נעשה מוכר. הדרך מוכרת, מתעורר הרצון לחיות את ה"זה" כל הזמן. המכשפה, שתנחה אותי בשלב האחרון של הדרך אומרת לי שאת מה שחוויתי במסעות בהשפעת הסם אפשר לחיות כל הזמן מבלי לחזור משם. שהיא חיה את חייה כך רק בעצמה מעט פחותה ובחיבור מתמיד לאותו המקום. היא מנחה אותי להירגע, בנוכחותה אני חווה את המודעות שלי צוללת אל המרחב שבתוך גופי ושם אני חווה את אותו המרחב, אך הפעם בתוכי. המרחב הפנימי הזה מוכר לי, וכאילו שאני לבוש בחליפת צלילה כדי לחיות בעולם שבחוץ. התחושה הזו לא עזבה אותי מאז. אינני הגוף. הגוף הוא קליפה, לבוש, שניתן לעטות וגם לפשוט.

המכשפה אומרת לי שמכיוון שמה שאני באמת לא מת, השאיפה היא למות בעודי בחיים ולחיות את החיים כמו שהייתי חי אותם אילו כל רגע היה הרגע האחרון בחיי. להשיל את כל מה שאיננו חשוב לאותו הרגע. המוות מרצון, הוא המוות של האישיות הפרסונלית. הוא כרוך בשחרור ובוויתור על כל מה שהזדהיתי איתו כאני. יש דברים שקל לוותר עליהם, את רובם שחררתי עוד קודם. אך הסתבר שהרבה מאוד דברים יקרים לי וקשה מאוד לשחרר אותם: את הידע שרכשתי, את הביטחון בדברים החומריים, את התארים, את המיקום בחברה. יש תחושה של מוות, חשש שעל דברים שאני מוותר לא אוכל להתחרט ולהחזיר. הדבקות בהנחיה לשחרר כל מה שלא יהיה חשוב ברגע האחרון לחיי גוברת על הפחד ובעיקר נוכחת הכמיהה לחופש. אני מוותר על התכניות והשאיפות השונות לעתיד, הזיכרונות וההזדהות עם העבר נעלמים, אני מקפיד לא להזין את ההתניות בליבידו. הכל מתחיל להיעצר, נראה שהרבה דברים שהיו אמת מתחילים להתפורר וליפול כאילו היו תפאורה. נוצר שקט, הרבה שקט. לפעמים אני פוחד שיהיה משעמם, שאשאר לבד, שאני במו ידי הורס ממלכה שבניתי שנים רבות. כלל לא הייתי ער לכמה אנרגיה אני משקיע כדי לשמר אותה.
המוות מרצון – ההפרדות מהגוף – ההבנה שמי שאני איננו גוף, אגו או נפש הוא שינוי מהותי שלאחריו המציאות כולה השתנתה.

הטרנספורמציה השניה -ההכנה של הגוף לשלב השלישי

לכאורה נראה שכאשר יש את ההפרדות של הנשמה מן הגוף וחיבור אל הרוח אין לאן להמשיך. השלב הזה, שנעשה בכוח הרצון ומביא לכלייתו של כוח הרצון או ה mind הוא שלב חשוב. הפתיע אותי לקרוא בספרו של יונג שיש שלבים נוספים ובמיוחד הפתיע אותי החיבור מחדש לגוף. ובמיוחד שלצורך כך יש שימוש בתמצית חיונית המיוצרת מהחומר שבחומר, מן הניקלה שבדברים. למה הכוונה? האם מדובר ברעיון תאורטי של יונג? האם מדובר בדימוי מתוחכם?
לצורך כך חשובים הפרקים שקודמים לתיאור תהליך האחדות. ולכאן נכנס מושג נוסף Chthonic spirit.
Chthonic spirit – ברמת התודעה הקודמת, בה עדיין קיימים פיצולים. הפיצול העיקרי הוא בין החומר (הגוף) לבין הרוח. פיצול שבסופו של דבר הוא חלק מן האשלייה כיוון שהכל הוא סלף ולשם מכוון תהליך האינדיבידואציה. יונג בלימודיו האלכימיים הבין שבגוף מצוי מרכיב של הרוח, ה Chthonic spirit. מרכיב זה נחווה כצילי כאיכות נמוכה, נחותה, דוחה. הדבר יובן יותר אם נאמר שהסמלים והדימויים המבטאים איכות זו גם מבוטאים כדמויות נשיות ראשוניות, ארכאיות. על פי הבנה זו החיבור מחדש לגוף דורש הכנה שהיא הכרה מחודשת של הרוח המצויה בחומר כמהות שאיננה שלילית.
עבורי כטיפוס אינטואיטיבי הגוף קשור בפונקציה נחותה. אולי משום כך היה קשה לי מלכתחילה להבין כיצד חיבור זה יקרה. התרבות המערבית מתכחשת לגוף, לחומר כאיכות גבוהה. בדתות המונותאיסטיות הגוף וכל מה שקשור בו נחות, דוחה. המאבק של הקידמה המערבית הוא בהתגברות, ניצחון וכיבוש של הטבע ובהתרחקות מן התלות בו. הדבר בא לידי ביטוי במודע הקולקטיבי הנוכחי החל בחיים שמתכחשים לטבע: סביבת חיים עירונית, שליטה באקלים, ניסיון ליצור חווית חיים נטולת סכנות, מפגעי טבע, וכלה בהתייחסות לגוף כמכונה שניתן לתקן אותה ולהחליף בה חלקים. הקומפנסציה של הלא מודע היא בסימפטום של הערצה שטחית של הגוף הצעיר והבריא, תוך הרחקת סממנים שונים לשנויים שחלים בגוף: שיער, קמטים, שומן, הפרשות ומחלה סימפטום נוסף הוא חיים בחברה שחוגגת את המיניות עד להדוניזם. התבוננות מעמיקה מגלה שעיסוק במין, בין אם הוא עוסק בדחייתו או בהערצתו הוא שטחי ומבולבל
עבורי החיבור לגוף התרחש באופן ספונטני, הבנתי רק בדיעבד שזו הייתה הטרנספורמציה השניה, אולי מכיוון שחוויתי את הגוף כזר לי ולא ניתן להבנה.

המחלה:
הרחקתי במסע , אני מוצא את מודעותי בשקט למרות ההתרחשויות הקורות בעולם , בסביבתי, בגוף. אני פוגש את המכשפה מדי שבוע. תהליך השינוי מתרחש מעצמו ונסמך על האמון הרב שיש לי בה. מידי פעם נופלות תובנות ברורות. כמו במפגש הזה, העור מגרד בלי הרף. מחלת העור (כפי שמגדירה אותה הרפואה המערבית, תחילה ליכן פלאנוס ובהמשך פאראפסוריאזיס) מציקה כבר זמן מה, קיבלתי אותה כמצב כרוני שאני אמור לחיות איתו. בשלב הזה כבר יכולתי להתבונן שהמיינד בונה סיפור, על מחלה, על משמעותה, ובעיקר פחד. יכולתי לראות שלסיפור יש כוח להפוך להיות נוכח בחומר. ההפרדה שנוצרה בשלב הקודם מן הגוף והחומר מאפשרת לי להתבונן, והחלון

לנצח אליו נפתחה המודעות מאפשר לי להטיל ספק בכל מה שקיבלתי אותו בעבר כעובדה.
כשאני יושב בחדרה של המכשפה אני חש בעיניה הסוקרות אותי, היא שמה לב לגרד ומנחה אותי כיצד להישאר רק בתחושה בלי סיפור. כל כך פשוט. פשוט להחריד, והחוויה משתנה.
תובנה נולדה בי, חונכתי לתפוס שינוי בגוף כסטייה מן התקין, מחלה. מחלה במובן שזהו מצב הדורש תיקון כדי לחזור לתפקוד, כדי לשמר את מה שהיה קודם. עכשיו הבנתי שהפונקציה הטרנסנדנטית משנה את הגוף על מנת שיוכל להכיל את המודעות החדשה. ככל שאנו חיים יותר אנו נושאים יותר צלקות, סימנים, על גופינו - אותות היכר למה שגופינו עבר, שהפך אותו להיות היכל למי שאנו באמת, אך אלה גם שינויים הדרושים להכלת תודעה גבוהה יותר.
השינוי שחל בגוף הפתיע אותי. הוא קרה שלא ברצוני, שוב חוויתי עד כמה הכל פשוט, כולל היכולת לשחרר אפילו את המחלה.
בטקס עם השמאנית גיליתי שהגוף מסוגל לעמוד במצבי קיצון שהחינוך המערבי, הרפואי שלי לא הכין אותי לכך שהוא אפשרי. יכולתי לראות שאותה החוויה שבסיפור אחר יכלה להיתפס כעינוי, יכולה להיחוות כאפשרית ואפילו מהנה. הגוף עובר את אותו הדבר , אך המודעות נמצאת במקום גבוה שבו לסיפור אין משמעות. החוויה העמידה בספק את התפיסה שלי את חומר כדבר קבוע. בהמשך התחוללו בגוף שינויים נוספים שהביאו לחיזוקו. הקשר המחודש עם הגוף , הפונקציה הנחותה שלי, אכן היה השער לטרנספורמציה הבאה.

המין:
“Sexuality is of the greatest importance as the expression of the chthonic spirit. That spirit is the “other face of god”, the dark side of the god-image. The question of the chthonic spirit has occupied me ever since I began to delve into the world of alchemy.”

בשתי האנליזות שעברתי לא נפתח המפגש עם המין במלואו. עכשו בתוך השלב הנוכחי חזרתי לחפש מה יונג באמת כתב על המין. לא בתור קורבן של התשוקות, אלה מתוך החופש להיות בגוף, רציתי לחקור את החוויות שגלומות בו. למרות הטענה הרווחת שיונג לא עסק במין כחלק מרכזי בתורתו, קריאת הטקסטים והכרת החשיבה של יונג הביאה אותי לחוויה שונה. המין בתפיסתו הוא הביטוי המרכזי לאחדות הניגודים וכדי לפרוס את היריעה נדרש לכך מאמר אחר. העיסוק התאורטי בתפיסתו של יונג, איפשר לי להתנסות, ומתוך ידיעה שהדבר נעשה בשרות הסלף ולא כחטא או טאבו. ההסכמה לשחרר מוסכמות וגבולות הובילה לטרנספורמציה שחיזקה את אמירותיו של יונג על המין ואולי גם הם מבוססות על התנסויותיו כפי שמעט ידוע מסיפור חייו. אך הדבר החשוב לחלק זה שברבות הזמן הבנתי שהעיסוק במין היה גם הוא ההכנה של הגוף לטרנספורמציה הבאה.

המצב השלישי – איחוד של נשמה ורוח עם הגוף

"כאשר האביב והחדווה שולטים, הרוח יכולה לחבק את הטבע והטבע את הרוח" יונג

במצב הזה, הניגודים נעלמים. במקור לא היו ניגודים מעולם. הכל היה אחד, סלף. המצב השלישי הוא חוויה מטלטלת שבו אין ניגודים כלל. כל מה שבנינו עליו כל חיינו הוא אשליה.
בספרו מראה יונג שבעצם ברמה השלישית כל הארכיטיפים נוצרו מן הפיצול הראשון לשני ניגודים ומהם התפצלו שאר הארכיטיפים. ובאופן הפוך, בתהליך האינדיבידואציה מתאחדים הארכיטיפים עד שנותרים שניים בסיסים. אנחנו נוטים לקרוא להם גברי נשי או שם אחר גוף ורוח, אך למעשה כל אחד מהביטויים הללו הוא פנומנולוגיה אחרת, הצגה מצומצמת של אותם שני ניגודים שאינם ניתנים להגדרה ולכן מבוטאים דרך המופעים השונים שלהם[8].
כאשר חל האיחוד המחודש, חווית הניגודיות, הדואליות, נעלמת. העולם המודע שהאגו והמיינד טרחו עליו רבות, נעלם.
עבורי החוויה הייתה שבזמן קצר אחרי החוויה הראשונית חשתי שכל העולם שבניתי, שטרחתי עליו רבות מתפורר לנגד עיני ואינני נוקף אצבע לעצור את התהליך. הספרייה שעליה עמלתי רבות, ערימות של דפים כתובים בכתב צפוף ומסודרים בקפידה כולם היוו את מהות חיי על אמונות, פילוסופיה, מיתוסים, אגדות, תפיסות חיים, ספרים עתיקים ויקרים . עכשיו הרוח פרצה את החלונות. רוח פרצים משתוללת בחדר טורפת את הדפים והספרים והם עפים החוצה דרך החלונות ואני אינני עושה דבר ומחכה לראות כיצד ייראה החדר כשהוא פנוי מהכל . בשלב הזה הדבר איננו נחווה כהקרבה או ויתור, כפי שאולי נחווה כאשר התרחשה הטרנספורמציה של "מוות מרצון". החוויה היא שכך טבעם של דברים, שבמשך שנים הסתובבתי עם איפור כבד, תפאורה, שהאמנתי שהיא אמת ושהיא זו שתוביל אותי לסוף הדרך. עכשיו הטבע האמיתי של הדברים מתגלה. ככל שהדברים נושרים אני חווה הקלה רבה ושחרור.

דרכה של השמאנית:
אני רוצה לספר, בשלב זה, על מה שלמדתי מן השמאנית. ההכרות עימה קרתה בשלב מאוד מסוים, ובדרך של סינכרוניסיטי. כבר אחרי המפגש הראשון עימה, חוויתי וויז'ון וממנו ידעתי שלמפגש שלי עימה יש תפקיד מסוים בדרכי, שלא אוכל לשהות עימה יתר על המידה ושעלי למצות את המפגש ככל שאוכל. מן המעט שהתנסיתי בדרכה של השמאנית, הבנתי, שהיא פתחה בפני צוהר. יכולתי להיכנס לפרדס וללמוד את הסוד אך גם ידעתי שאם כך יקרה זה יעכב את המשך הדרך. הבחירה בחופש היתה כה ברורה שדבר לא יכול היה לעמוד בדרכה. אני יודע מעט מאוד על דרכה, ולכן מן הראוי שלא אתיימר לספר או לדבר על העולם הרחב שנפרס דרכה. כדי להכיר את עולמה נדרש גלגול שלם. אוכל אולי לומר דבר מה על החוויה שחוויתי בנוכחותה. השמאנית מייצגת עבורי את העבודה עם *Chthonic spirit*. במעגל של השמאנית ההובלה היא על ידי נשים. הגברים נמצאים במעגל השני. העבודה, זו שעברה בשבטים של

[8] זה בניגוד לתפיסה שרואה את הבסיס לניגודים הללו מעצם מהותנו בשני מינים: גבר ואישה ושאנו משליכים את החוויה שלנו על העולם ומחלקים אותו על פי זה לדמויים נשיים וגבריים.

האמזונס בעל פה לאורך דורות, היא עבודה עם ארבעת האלמנטים (אדמה, אויר, מים, אש) ועם הרוח. עבודה זו היא עתיקה וקדומה מכל הדתות שבעולם. היא באה מן הסלף והחלה מן הבסיס, היא מן המקום שבו אבותינו ידעו להדליק אש ולהתכנס סביבה. זהו זרם ראשוני (*primary*)שקדם לכל דת וכנראה שהיה בכל מקום בו היה אדם. בעולמה היקום מדבר בסימבולים, היא מתבוננת בכל דבר כסימן, ככלי עבודה עם אחד מן האלמנטים או עם כולם. לא מדובר באינטואיציה בלבד, אלה ידע ישיר מהסלף. ישנם כללים נלמדים, שעוקבים אחריהם, אך יש גם מקום לאינטואיציה של השמאנית ולקשר שלה עם הכוחות. העבודה נעשית בטבע ובעיקר עם אלמנטים מן הטבע, יש כבוד רב למלאכות עתיקות של נשים ושל גברים. לכל אחד מן המינים התפקיד שלו ואין לערב ביניהם. בעבודתה ובדבריה מצאתי חכמה עתיקה, חכמה שיכולתי לעקוב אחריה מן ההיכרות עם *objective psyche* אך נדרשה למידה רבה נוספת כדי להכיר את הכללים. הכללים נלמדים גם בשפה מילולית אך בעיקר בעשייה אנרגטית תוך שימוש בכלים, בתפקידים של אנשים, בסמלים, וראית ה"מבנה" שעליו מבוסס הקיום כולו, והקיום החברתי של האדם בפרט. בנוכחותה חוויתי לראשונה מהו טקס ככלי אנרגטי, כפוף לאותם הכללים, כפי שלא חוויתי בדתות אחרות. בהתנסותי עימה למדתי כיצד לכבד את הפשטות הבסיסית שיש בחיים, ראיית הממשות כפי שהיא באה לידי ביטוי בחיים הללו, בעולם הזה של החומר, ברוח שיש בחומר. עבודתה גרמה לחידוש הקשר והאמון בטבע וביכולת שלנו לחיות בתוכו כשאר הברואים, בתנאי שנתמסר להובלה הספונטנית של היקום ונכיר את ה"מבנה", וכל זה ללא מעורבותו של המיינד. הבנתי שהיא והשמאנים האחרים, עוזבים בלית ברירה את מחוזותיהם ובאים אלינו האנשים הלבנים על מנת לעורר בנו מחדש את האמון בטבע, על מנת שנפסיק להרוס, שנפסיק להפריד את עצמנו מאמא אדמה, שנבריא מן השיגעון הקולקטיבי שלנו ונתייצב לצידם על מנת לחיות את החיים על פני האדמה הזו כפי שנועדנו להיות ונחזור להרמוניה הבסיסית של אדם וטבע, כפי שהייתה שנים רבות בטרם השתלט עלינו המודע הקולקטיבי. הם עושים זאת מתוך הבנה שאם לא יעזרו לנו, יאבדו ביחד איתנו את עולמם. בעבודה שלי עימה פגשתי שוב את הטבע, אך לא כפי שפגשתי אותו קודם לכן בטיולים, כמקור לפליאה והתפעמות, אלא חזרתי לחיות בתוכו, לשבת על האדמה, לראות את הירח את הכוכבים, לחוש שייך אליו ומוגן על ידו. להכיר בכוחות האנרגטיים שיש בו ובחומר. למדתי להכיר בכוחות שיש בגוף שהפסקנו להאמין בקיומם ואנו שמים את יהבנו אך ורק בדברים שממציא לנו המיינד. דרכה מוליכה לידע רב, אך בשלב שהגעתי אליה בחיי לא יכולתי כבר ללמוד דברים חדשים, הייתי כבר בשלב של שיחרור מן הנטל הכבד של ידע שצברתי וייצרתי. לכן כדי להמשיך במסע נאלצתי להיפרד מדרכה. נראה שהדברים שרכשתי במפגש עימה עוד ימשיכו לחלחל לתוכי שנים רבות. המפגש עימה היווה מרכיב חשוב בחיבור מחדש עם הניגוד שהיה פחות טבעי לי, אשר מיוצג על ידי הגוף, הנשי, ה*Chthonic spirit* , החומר, שכיום איננו זר לי.
המפגש עימה חידד בתוכי את ההבנה על הסכנה שיש בנוירוזה של תושבי הערים. למעשה זה שם ששאלתי ממנה, ואת הדחיפות שיש לטיפול בה ומן הדחיפות הזו, בחרתי גם לשתף במה שנודע לי. ממנה הבנתי שחידוש הקשר עם הטבע הוא מרפא לנוירוזה זו.

המצב הרביעי[9] *- the unus mundus*
כפי שכבר נכתב השלב הזה הוא מעבר למלים. עד כמה שהוא נתפס כנשגב, הוא מפתיע בפשטותו. אחרי שכל האשליות נושרות, הוא מתגלה בכל הווייתו, והוא תלוי רק בהסכמה לקבל אותו כפשוטו. עימו מגיעה גם ההכרה שכך היו הדברים מאז ומעולם. כשיש הסכמה לקבל את השלבים כפי שהוצגו קודם הרי שהשלב הזה נהיה מובן מאליו. הדברים כל כך חזקים וברורים שאומר אותם רק בשם אומרם- יונג: המשמעות של השלמות הפסיכולוגית לא יכולה לעולם להיות מובנת באופן אמפירי (ניסיוני) מאחר שהמודעות היא צרה מדי וחד צדדית להכיל את כל הנפש . בכך יונג מכין את הקרקע לפרדוקס גדול יותר . הוא אומר ש... גם האדם המודרני יגלה שהעבודה לא תשגשג ללא הפשטות הגדולה ביותר" ובהמשך הוא מוסיף "הדברים הפשוטים הם תמיד הכי קשים". והוא שהכל סלף!

המכשפה והמורה מן המזרח :
עבורם תהליך ההתעוררות פשוט עוד יותר מהשלבים שאותם מתאר יונג. מכיוון שסוף המסע הוא בפשטות הכי בסיסית, אין צורך בשלבים. רק להסכים לפשוט את כל מה שאיננו סלף. כיוון שמהותו קיימת בכל, בבסיס של הכל וכל הזמן, ההכרה בו יכולה להתרחש בכל רגע ומיד, בדרך כלל בהדרכה נכונה ובנוכחותו של אדם ער. כאשר אנחנו חווים שאין עבר ואין עתיד ואין מה לחפש, מה שמתגלה הוא סלף, זו הנקודה בה הזמני נושק בנצחי. אך גם להבנתם, עבור האנושות, אחרי דורות של בורות, של חיים כל כך רחוק מן האמת הזו. אחרי חיים באמונה שלמה באשליה נדרש תהליך המתפתח בהדרגה ובקצב השונה מאדם לאדם. בעבודתם מושם הדגש על ההתעוררות מן ההזדהות עם הגוף (מוות מרצון) ועל ההכרה שהכל סלף. במשך דורות, מאז שקיימת תודעה באדם נאספו אנשים במקומות אזוטרים על מנת לעבור את תהליך החניכה להתעוררות. הכלים שהתפתחו במקומות שונים היו מוסתרים והאנשים נחשפו לאמת רק לאחר שנים של תרגול ושייכות למסדרים אזוטרים.
עבור המכשפה, המורה ממזרח, השמאנית ואנשים ערים אחרים, ברור, שאנו חיים בתקופה שבה המודעות כל כך מפותחת שהרבה אנשים יכולים להתעורר. כמוכן ברור שלמרות שהידע זמין, לא כולם יעשו זאת ולא כולם חייבים לעשות זאת, רק מי שהשאיפה הזו בוערת בעצמותיו. השאיפה היא להציע את הכלים עבור כל מי שמבקש בכנות להתעורר. נוכחותם של אנשים ערים חיונית לכלל. המורה מן המזרח משתמש בכלים שנוצרו בתקשורת האינטרנטית על מנת להעביר את המסר והוא פתוח לכולם. מחפשים במקומות מרוחקים בעולם, אנשים שידם לא היתה משגת להגיע לבתי הספר האזוטרים, למנזרים ולארצות רחוקות עושים זאת כיום בעזרת האינטרנט. זה שימוש מזהיר, ובאופן פרדוקסלי, על מנת להביא למיגור הבורות וריפוי הנוירוזה. המכשפה, בניגוד

[9] דורום התכוון ב UNUS MUNDUS ל"עולם אחד". במושג זה התכוון לעולם הפוטנציאלי של היום הראשון של הבריאה, כשהכל עדין לא היה. ראה גם מילון מושגים בסוף.

למורה, כאשת ריפוי איננה מלמדת, היא עובדת עם אנשים באופן פרטני ועבודתה היא להסיר את המכשולים שנערמו עם השנים בנפש של המחפשים ורק אחרי שהשתחררו מן הכבלים של עצמם, תהליך ההתעוררות מתרחש באופן ספונטני.

במסע שלי לא היה הבדל בין השלב השלישי והרביעי. אפשר לומר שהם אחד, החלוקה מבטאת שתי חוויות מקבילות ואולי מהלך שהוא ברצף. הראשונה היא ההשמטה של התפיסה הדואלית, וכתוצאה, התפוררות העולם הפרסונלי שבניתי וביטול כוחו המוגבר של המודע הפרסונלי והקולקטיבי. חוויה שקורית ללא מאמץ, שנחוותה כהקלה גדולה. השניה היא ההכרה שבמהות לא היה ולא יהיה אינדיבידואל. הכל זהה, בעל ערך דומה, הכל הוא סלף; כל מה שבתוכי, כל מי שחי וכל הסובב. לכן גם לי אין כל משמעות פרסונלית, שמיוחדת רק לי. ברגע שהגבולות נפלו, מצאתי את עצמי על מפתנה של מציאות אין סופית, דומה יותר לחדר ריק, ההתמוססות לתוכה קורית ספונטנית ובקצב שונה מאדם לאדם. כמו גוש מלח שחוזר לאוקיינוס. ברגע שהחל ה"מוות מרצון" הפסקתי לנוע בכיוון שהייתי מורגל בו, לרכוש עוד ידע, אפילו ידע נאצל ולהביא הכל לאור ההבנה . בשלב מסוים התנועה נעצרה כיוון שלא הושקעה בה אנרגיה. זה זמן מפחיד שבו נראה לכאורה שעדיין ניתן להציל את העולם המתפורר, אך לא נקפתי אצבע, הייתי חייב לראות מה יקרה ובכל מחיר. ואז התחילה תנועה הפוכה, מפתיעה.
ההליכה בנתיב הזה נחוותה גם כהיפוך ההתנהלות שהייתי מורגל אליה בעולם היונגיאני (אולי גם בגלל זה, השלב הנוכחי לא יכול היה להתרחש באנליזה) תחת השאיפה המתמדת להביא כל דבר לאור המודעות, לחפש, להבין, להוסיף אמפליפיקציות, לרכוש תובנות, לפרש חלומות, לרכוש הבנה של סמלים מורכבים יותר ויותר, לדאוג באופן מודע לאזן ולשמר את הניגודים – החלה התנועה ההפוכה. לוותר, לשחרר, להתמסר באמון מלא ובאופן עיוור. בדרך כלל אנו מפרשים חלומות בהם מופיעה נסיעה במכונית, כשהאדם המחזיק בהגה הוא האגו המוביל את הנפש וכל ההפרעות שמופיעות בחלום מוסברות כהפרעות להובלה של האגו את הנפש. אזי, הפעם , בניגוד למומלץ ולמרות הפחד, שמטתי את הידיים מן ההגה ובאופן מפתיע משהו אחר לקח את השליטה על המכונית ומנהיג אותה באופן מושלם. או בדימוי אחר: תארו לעצמכם חללית שיוצאת להכיר את גבולות הקוסמוס המוכר לנו, בכוח ההנעה שיש בה (כוח המודע) היא מתקרבת במכוון לנקודת אל חזור. הנקודה נמצאת על גבול חור שחור ומשם כוחות המרכז של החור השחור ישאבו אותה במוקדם או מאוחר פנימה. החללית מתוך הבנה והתמסרות מוחלטת לכוחות הללו, מגיעה לנקודת האל חזור על מנת להישאב דרך חור הזה לעולם אחר. החיים אחרי נקודת האל חזור מתגלים כמלאים יותר ומכילים גם את העולם המוכר. החיים הפכו להיות פשוטים, וככל שהדברים נעשו פשוטים יותר, היה טוב יותר. ההנאה מן הפשטות גדלה ועלתה על כל הנאה שהייתה זכורה לי מן החיים הקודמים. הפשטות הזו, בה נוכח הסלף, קיימת וזמינה לכל אחד ואחת מאיתנו כל הזמן, זה רק עניין של בחירה.
הכוונה בפשטות היא, כמו שיונג אומר "הפשטות הגדולה ביותר" היא חזרה לפוטנציאל שבו היו הדברים. עוד לפני שנתנו שמות לצבעים, לטעמים, ואפילו

הבנו שנשמנו נשימה ראשונה. כשהכל היה בעולם של חוויה. חוויה דומה מתאר *Aldous Hexley* בספרו "*The Door of Perception*" המתעד את התנסויותיו עם *LSD*. ההכרה שהדברים הם כך מאז ומעולם, יצרה בי תחושה של מבוכה. כל המסע הארוך הזה והסיכוי הרב לא להגיע לסופו, הכל היה רק כדי למצוא שמה שחיפשתי היה כל הזמן. הפשטות הזו היא אפילו המסד שעליו ישבו התניות, ציפיות, ומודע פרסונלי בנוי לתפארה, ואפילו החיפוש והמסע וגם הדרך הכל היו תפאורה, תוצר של התניה, של אשליה בסיסית מעצם הלידה לעולם הזה והסכמה לתהליך החיברות והקניית התרבות. לכאורה מסע מיותר אך גם הוא חלק מן הסלף.
החיים בפשטות נראים דומים אך החוויה שונה במהותה. הדברים מתרחשים בה באופן ספונטני וללא מאמץ. הפעילות נמשכת, והמודעות מתבוננת בה. הפרישות איננה מתחייבת, דברים מתרחשים באופן מיידי ללא תכנון וללא מאמץ. החיים מתנהלים ברגע הזה, ללא תכניות לעתיד וללא השלכות של העבר, התופעה של סינכרוניסיטי נחווית יום יום ומנהלת את העולם. מרמות נמוכות יותר הדבר נחווה כנס או בעל סבירות סטטיסטית נמוכה. החיים בפשטותם טעמם עשיר, אותנטי ומגוון מאוד. אין עיסוק בטוב ורע, בהנאה או בסבל. אין זה אומר שאין קשיים או כאבים אך גם הם נחווים וחולפים מבלי ליצר סבל.
כיום בשלב זה של החיים, כאשר השארתי מאחורי הרבה מן המחויבויות ואני חי את חיי מתוך חופש, מצאתי שהמודעות עדיין רוצה משום מה להיות מעורבת בתהליכים שמתרחשים ברמות הנמוכות יותר, לשחק את המשחק של החיים כולל מעורבות בבילון, ואני יודע שזה מתקיים לזמן קצר והאמור להתרחש, יתרחש ללא מאמץ.
אני מוצא שעדין נשתמרו חלקים פרסונליים ואני רואה שמהלך השנים הבאות יביא גם להתפוררות של חלקים אלה. עבורי, הפרישות מן החיים הקודמים: החיים בעיר, נשיאת תפקידים חברתיים, התנהלות כאדם מן הישוב - הייתה חיונית, אם כי היא איננה הכרחית לצורך השלמת מסע האידיוודואציה, ויש אנשים שעשו זאת בדרכים אחרות. כיום המודעות מבקשת לשמוט חלק נוסף מן התפקידים שאינם משרתים אותה עוד, יתכן שזה גם חלק מן הסיבה לכתוב את המכתב הזה, כדי שאוכל להיפרד מהם. מה יקרה אחר כך? אין לדעת, יתכן שיישארו חלק מהמשימות ויתכן שיתווספו משימות חדשות הכל מהסלף ובהנחייתו.

סוף או התחלה

הצורך להסביר את הדברים כתהליך התפתחותי נובע מן הצורך לתקשר דרך החשיבה ועל מנת לכתוב אותם. אך האמת קיימת גם בסדר הפוך (מהרמה הגבוהה אל הרמה הנמוכה):
הסלף קיים מאז ומעולם (כיוון שאין מושג של זמן). הוא איננו יכול להיות מוגדר בשום אופן שהנפש שלנו יכולה לתפוס אותו. מכוון שזו מהותו- הכל הוא סלף, הכל מוכל בו, (רמת התודעה הרביעית). בתוך הסלף מתרחשות תנועות שונות, אלו הביטויים של הרמות הנמוכות יותר. את חלקן ניתן לתאר במילים, לסדר ולחלק כפי שנבחר. כל אלה נתונים לשלטונו של הזמן, כל אלה נוצרו וייעלמו. כל אלו בשליטתו של המוות שמסיים את הכל.
בני אדם הם תנועה בסלף שניחנה ביכולת להיות במודעות. מודעות לרמת התודעה בה אנו מצויים. לבני האדם היכולת לבחור האם לחיות כמודעות סלף או לחיות רק כמודעות חלקית ממנו. הדבר דומה לגל שנע בידיעה שהוא האוקיינוס או שחושב שהוא גל. כך או כך האדם היה ונשאר סלף. הבחירה בחיים במודעות ברמת התודעה הרביעית מביאה לפשטות לספונטניות ולחיים אותנטיים. וזו החוויה של חיים בהוויה, במקום היחיד בו הדברים מתרחשים – ברגע הזה. עבר ועתיד משמשים אותנו לצורך תקשורת בלבד .

השנויים של השנים האחרונות הביאו לשנוי אופן העבודה שלי. כיום אני מנסה להביא את המטופלים ובמיוחד את המחפשים, ואת הנשמות הצעירות עד כמה שיותר מהר לחוות את קיומו של הסלף. ברגע שקיימת מודעות לחוויה של הסלף, מתעוררת המודעות לפונקציה הטרנסדנטלית ומתחיל השלב הראשון של תהליך האינדווידואציה כפי שהוגדר במאמר זה ושמתבטא ברצון כנה להיות במצב זה באופן יציב וקבוע. הפונקציה הטנרסדנטית מנחה את התהליך באופן ספונטני. אני נוכח בחדר הטיפול בעיקר על מנת לאפשר חוויה אותנטית של האנרגיות הפועלות במטופל, האנרגיות שמופיעות בחדר כארכיטיפים, כקומפלקסים, ולאפשר התבוננות ביחסים שנוצרים ביננו, במובן שהזולת הוא הוא שיקוף של העצמי. כמוכן אני משמש כעד- מתבונן בנעשה עד שהמטופל יוכל לעשות זאת בעצמו. הכניסה לסיפור החיים מתרחש רק כאשר הדבר נדרש לצורך ניטרול התניות ודפוסים שעדין עוצרים את הליבידו מלזרום באופן חופשי. אני משתמש בהבנות שציינתי במאמר ככלי דאגנוסטי היכן קיימת חסימה והיכן מצוייה המודעות .אני ומשתמש בכלים היונגיאנים המוכרים לנו על מנת לסייע להם להשתחרר מכל מה שמעכב את האדם להיות הסלף.
יש כאלה שאינם מסוגלים להשתחרר מן הסבל שנוצר בחייהם. הסיבות לכך מגוונות ועבורם מטרת העבודה הטיפולית שונה.

תם מכתבי ,אשמח לגלות שישנם שותפים למסעי ולחלוק איתם את ההבנות וחוויות שצברנו איש איש בדרכו ובעבודה שלנו .אני קורא לכם ,הגיע הזמן שניפגש לדבר .

מילון מושגים כפי שמוגדרים בטקסט זה:

אדם **-self**
המושג של יונג שמקביל להיות מואר או ער. על כך בגוף הטקסט. יונג השתמש במושג הזה כדי לתאר את החיים אחרי המצב הרביעי. ראה גם מושג התעוררות והארה.

בבילון - **Babylon System**
עולם שנוצר על ידי המודע הקולקטיבי. הוא העולם המוכר שבו אנחנו מתפקדים ביום יום וכולל: מדיה, עולם מחשבים, ביטוחים, עבודה במערכות, תפיסות עולם, הגדרות של העולם (מדינות גבולות וכו), חוקי מדינה עוד.

התעוררות והארה - ***Awakening and Enlightenment***
שני המונחים משמשים לתאר את המונח המקביל של יונג "אדם – *Self* " שמבטא מצב בו האדם מודע להיותו במצב הרביעי – שהוא הסלף. מצב זה מתבטא בוויתור על התפיסה הנפרדת של היותו אינדיבידואל והוא חי את המהות הקולקטיבית של הקיום כ *objective psyche*

החיים האלטרנטיביים
שם שניתן במאמר זה לזרם תודעה שמאפיין אנשים שבחרו לחיות מחוץ ל *system* . ואשר מתואר בגוף הטקסט

ה"לא מודע קולקטיבי" - ***collective unconsciousness***
הלא מודע הקולקטיבי הוא איכות שמעבר למילה המדוברת או הכתובה. הוא איננו ניתן להמשגה ולהכלה על ידי המיינד ולכן גם איננו ניתן להעברה למכונה. הוא גם מה שיונג קרא "*objective psyche*". הוא ניתן אך ורק לחוויה והוא משתמש במילים, דימויים, סמלים והשלכות רק ככלים אשר מכוונים אליו. הם עצמן אינן הדבר עצמו.
עבור הלא מודע הקולקטיבי, המוח האנושי איננו אובייקט אשר יכול לצבור אותו או להכיל אותו. עבור הלא מודע הקולקטיבי המוח משמש רק כמקלט , (כלי הקולט ממקור אחר שבו נמצא המידע). פעילות זו שונה לחלוטין ממה שנדרש עבור המודע. פעילות זו איננה תלויה בכישורים האינטלקטואלים של המוח. יכולת זו איננה נלמדת במובן של צבירת ידע, אלא נחוות מן ההסכמה לאפשר לה להתקיים. הוא איננו תלוי בקיומו של האדם.
החוויות הראשונות שנחוות מפעילות זו הם: טרנספורמציה, סינכרוניסיטי, ופעילות של הפונקציה הטרנסדנטית. הפעילות הזו של הנפש מביאה לתהליך אינטגרציה הקרוי בפינו "תהליך האינדיבידואציה" , "אחדות הניגודים" והוא מוליך את הנפש להתמזג לחלוטין עם הסלף ועל כך בטקסט .
חלק נוסף בלא מודע הקולקטיבי שאליו אינני מתייחס במאמר זה הוא התשתית שעליה בנוי המודע הקולקטיבי – ארכיטיפים והמבנה הבסיסי של הנפש.

מודעות - ***awareness***
יכולת דינמית המתארת תנועה. היא היכולת שלנו לחוות מצב תודעה, והיא היכולת לעבור ממצב אחד למשנהו. יש לו קשר למונח *transcendental function* ולנשמה. בטקסטים אחרים משתמשים לחלופין במודעות ולחלופין בתודעה לצורך תיאור אותם התכנים. ההטיות השונות ושימוש במונח באופנים שונים: מודע, להיות מודע, מודעות... מבטאים שאת היכולת הזו אנו חווים זוכרים ומפעילים זאת בניגוד ל"לא מודע" שהוא בעצם שאר מצבי התודעה שאיננו מסוגלים לחוות.

ה"מערכת" - ***System***
ראה במונח בבילון

מחפשים - ***seekers***
אנשים שהתעוררו לתודעה שיש משהו מעבר לרמה התודעתית בה חיו עד כה ויצאו למסע חיפוש. בדרך כלל מדובר על אנשים שהתנסו בדרכים רבות ועדין לא חשים שמצאו את החופש והאחדות שאותה חיפשו. על כך בהרחבה בטקסט עצמו.

מיינד - ***MIND***
במצבו הבריא הוא מקביל למושג ה-*Logos* של יונג. הכוונה ליכולת המנטלית, הרציונלית, המיוחסת למוח השמאלי. תפקידו, בין השאר, הוא לתרגם מסרים עצביים והורמונליים למילים ולמושגים.
בטקסט הזה הוא משמש בעיקר לתאר את התפקוד הלא תקין של דפוסים, התניות והשלכות הפועלות בנפש ומפעילות אותה ביתר.

מכשפות
הן כמו שמאנים, אנשי רפואה, הן נשים (אותם אני פגשתי) אך יש גם גברים מכשפים שניחנו ביכולות, שעבור תודעה נמוכה, נתפסות כעל טבעיות. איכויות אלו מאפשרות להן לעזור לאנשים בקהילה בדרכים שונות. המכשפות היו חלק חשוב מאוד מבריאות הקהילות בהן חיו באירופה וכנראה בעולם כולו. בחשכת ימי הביניים נעשו להן עוולות רבות, אך מסתבר שישויות אלו לא נעלמו מן העולם וחיות גם כיום בקרבנו.

מודע קולקטיבי – ***collective consciousness***
ה"מודע הקולקטיבי" הוא חלק אנרגטי של הסלף שקיים, ללא קשר למודעותנו את קיומו, הוא קיים והיה קיים עוד לפני שידענו אותו. האגו מנכס לעצמו את המודע כאילו הוא נוצר על ידו. ההתפתחות שחלה בשנים האחרונות שהביאה ליצירת מכונות מתקשרות וצוברות מידע ובהמשך להתפתחות אינטליגנציה מלאכותית, הולכת ונוצרת בעזרתנו וכיום יש מודע קולקטיבי ממשי. מידע זה הוא אובייקט שמתקיים מחוץ לנפש. המודע הקולקטיבי כאיכות סלף יכול גם להתקיים ללא קשר לאדם. לדוגמא כאובייקט במרחב המדומה שקיים במכונה ולא רק במוחנו לאור ההבנות על המודע, ההגדרה של המונח *collective*

consciousness שטבע *Émile Durkheim* בשנת 1893 כמערכת אמונות, רעיונות וגישות מוסר משותפות המשמשת ככוח מאחד של חברת אנשים נראית לא מתאימה יותר על כך בטקסט. בנוסף לתפיסתנו מה שמאחד חברת אנשים קולקטיבית הוא הידע המודע שלהם אך גם אמונות, מיתוסים, שאותם נכיל כחלק מן הלא מודע הקולקטיבי.

נוירוזה
הנוירוזה היא קושי שקיים בזרימה של ליבידו בהווה, הנוירוזה היא הקושי להכיל את עוצמת הליבידו שנאגרת בנפש עקב החסימה שנוצרה בזרימה. היא מתבטאת במכלול סימפטומים, התניות ודפוסים בשל אגירה של אנרגיה שאיננה יכולה לזרום ומייצרת סימפטומים. אנרגיה זו, יכולה לשמש את המודעות לצורך טרנספורמציה לרמת תודעה גבוהה יותר. לפיכך הנירוזה איננה קלקול, אלא ניסיון של הנפש להביא לאיזון מחדש. הרבה מן האנשים הפונים לטיפול פסיכותרפי אינם עונים להגדרות פסיכיאטריות והם מגיעים בשל מצוקות בחייהם הנובעות מקושי לנוע בתוכם ללא קושי והסיבות לכך יכולות להיות פנימיות או חיצוניות. עבור מקרים אלה נכון יהיה להשתמש במושג נוירוזה.

הנוירוזה של "תושבי הערים" או הנוירוזה של ה- ***collective consciousness***-
כאשר אנחנו מדברים על נוירוזה קולקטיבית אנו מדברים על קבוצה של אנשים שאחוזה בסימפטומים דומים ואשר דוחפת את הקבוצה לכוון התפתחות מסוים. הכיוון שמתעורר הוא בהתנגדות לפעולה של הפונקציה הטרנסנדנטית – קרי לטרנספורמציה ולהתאחדות עם הסלף. ההתנגדות היא הנוירוזה הקולקטיבית.

הנוירוזה של "תושבי הערים" או הנוירוזה של ה *collective consciousness* היא מקרה מסוים של נוירוזה קולקטיבית. הסימפטומים והמשמעות שלו מתוארים בגוף הטקסט.

נפש - ***Psyche***
במונח הזה אני משתמש כדי להגדיר את כל המרכיבים הפסיכולוגים, תפקודי האגו, ואגו .

הנשמה
הנשמה עומדת בין הגוף ובין הרוח ופתוחה לשניהם. היא גם עומדת בין טוב לרע, בין ניגודים. הנשמה איננה האגו אשר תחום ברמות התודעה. הנשמה יכולה לעבור מתודעה אחת לשנייה ולכן היא דומה למושג "מודעות". ללא עבודה מכוונת, הנשמה נוטה להיות מזוהה עם הגוף ועם האגו. ההפרדה של הנשמה מהגוף מאפשרת לנו את ה"ידיעה עצמית" " *self knowledge* במובן של הכרות ומודעות ל *self* ולאור הפנימי. הנשמה כאיכות דינמית יכולה לעבור בין רמות התודעה והיא יכולה להיות נוכחת בחוויה אחדותית עד התמוססותה המוחלטת בסלף. יש הטוענים שהנשמה נשארת גם לאחר המוות עד רגע

הלידה מחדש. הנשמה מסומלת על ידי מרקוריוס, בשל יכולתה לנוע בין הרמות. עבור יונג היא גם בעלת איכות גם של רוח וגם של חומר, של גברי ונשי היא גם מסומלת על ידי המים (שהם גם מתווכים בין היסודות האווריריים לאדמה), התווך בו מתאפשר חיבור של גוף ורוח החיבור של נשמה עם המים עוזר לנו להבין את הנשמה גם כ *feeling* . אבל לא רק כתחושות ודחפים אלה כפי שאנחנו מתייחסים לרגש במובן של הפונקציה הרגשית.
כאשר הנשמה משתחררת מכלאה בגוף (המות מרצון) היא מביאה איתה את החושך של הרוח הקטונית (שאליה נתייחס גם בהמשך) והחושך שמגיע חייב להיבדק.

"עולם אחד" ***UNUS MUNDUS***
במושג שתבע אלכימאי בשם דורום עליו מתבסס יונג בספרו *Mysterium Coniunctionis* כרך 14 ב *CW*. יונג מסביר שבמונח זה התכוון לעולם הפוטנציאלי של היום הראשון של הבריאה, כשהכל עדין לא היה.

רוח - ***SPIRIT***
הרוח בכתבים האלכימיים מופיעה כחלק שמגיע מחוץ לנפש והיא מיוצגת מבחינה סמלית על ידי יונה.
יונג מצטט טקסט אלכימי :
"There is in the human body a certain ethereal substance…of heavenly nature, known to very few, which needeth on medicament, being itself the incorrupt medicament"

באלכימיה הרוח מתוארת משני אספקטים: ארצי ואלוהי.
את הארצי מגדיר פרצלזיוס כ- *light of nature - lumen naturae*, שהוא החלק שקרוב יותר לגוף.
את החלק האלוהי כ *heavenly light -numen*, החלק האלוהי המכונף, שיכול להגיע לאלים.
הארצי קרוב ללא מודע הקטוני האינסטינקטואלי, לגוף ונמצא באזור ה-*infra-red* של הלא מודע. [10][11]
ה-*numen* קרוב לצד של *ultra-violet* , הצד הרוחני הגבוה של הלא מודע.

הרוח הקטונית - ***Chthonic spirit***

---

[10] יונג מציג את המודע והלא מודע כרצף, כמו ספקטרום של האור, כאשר המודע מיוצג על ידי האזור הנראה. מצד אחד שלו קיים האזור הלא מודע של ה-infra-red , שהוא הלא מודע ה chthonic-psychoid, הקרוב יותר לצד האינסטינקטואלי ולגוף. מצדו השני של המודע (ספקטרום הנראה) נמצא ה ultra-violet, הצד הרוחני או הגבוה של הלא מודע.

[11] "Sexuality is of the greatest importance as the expression of the chthonic spirit. That spirit is the "other face of god", the dark side of the god-image. The question of the chthonic spirit has occupied me ever since I began to delve into the world of alchemy."

המרכיב של הרוח בחומר שהוא מעניין וחשוב. הוא חשוב עד כדי כך שיונג קורא לו "היסוד החמישי" (להזכירכם 4 יסודות שיוצרים את העולם אדמה רוח אש ומים) ואני אצטט מספר אמירות:
המרכיב החמישי מיצג את ה"*heavenly virtue*" - התום הראשוני, הוא מגדיר אותו כ"אמת" וממשיך ואומר שלמרות שזה מחולק בין אנשים רבים הוא אוניברסלי והוא "אחד". כאשר הוא משוחרר מהאזיקים של "הדברים" (העולם של האשליות) הוא חוזר למצב של אחדות. האלכימאי דורם, שלטקסטים שלו יונג מתייחס, אומר: " שהחומר השמימי שחבוי באדם – ה"אמת" ה"סכום של נדיבות", דבר שבעיני כול הוא הזול ביותר, אבל לחכם הוא ראוי יותר לאהבה מאשר אבנים יקרות וזהב.
הרוח שנכלאה בחומר היא הבסיס לכל ההבנה הסימבולית שלנו. במלים אחרות הרוח צמצמה את עצמה או צומצמה (תלוי בתפיסה הרוחנית) כך שתוכל להיות מבוטאת בחומר ולהיות מובנת בחומר על ידי הסמלים, חלומות, וכל צורות הביטוי שאנחנו מכירים. וגם את היכולת להוציא מתוכנו בעולם הזה איכויות של ה *atman* . כמובן חשוב להזכיר גם את חשיבות הגישות המשלבות טיפול בגוף על מנת לגעת ולעלות את מה שמצוי בגוף כסוג של מודעות לא ורבלית או מודעת במובן המקובל.

רמות של תודעה
בטקסט הזה מוגדרות ארבע רמות של תודעה. וכן החוקים המתקיימים ביניהם. רמת תודעה היא איכות אנרגטית המשמשת אותנו ב *mind* כדי להסביר במילים את מבנה התודעה כפי שהוא נתפס לפני ההבנה שהכל הוא סלף.

תודעה – *consciousness*
שדה, או ממד אנרגטי, ישנם מצבי תודעה שונים שהמודעות יכולה לעבור מאחד לשני על כך בגוף הטקסט.